

ΕΡΩΤΙΚΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

Λευκή Ντελλιέρ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.— Σε μία δεξίωσι πού δίδεται πάνω στη γαλλική ναυαρχίδα «Ρισελιέ» ο υποπλοίαρχος Φρειδερίκος Πλεμόν, αξιωματικός με μέλλον και νέος επίβλητικῆς ὡμορφιάς, βλέπει γιὰ πρώτη φορά τὴν νεαρά Λευκή Ντελλιέρ, ἀρχοντοπούλα ἐξωτικῆς ὡμορφιάς, κι' αἰσθάνεται γι' αὐτὴν ἕνα παράφορο ἔρωτα, τὸν πρώτο ἔρωτα πού ἀνθίζει στὴν καρδιά του. Μὰ καὶ ἡ Λευκή Ντελλιέρ, μετὰ τὴν πρώτη ματιὰ, νοιώθει ἕνα σφοδρὸ πάθος γιὰ τὸν ὠραῖο ἀξιωματικὸ, ἂν καὶ εἶνε μνηστευμένη μετὰ τὸν Λεοπόλδω Γκιδάλ, ἕναν νέο τῆς ἐποχῆς, κομψό, γλεντζέ καὶ φιλήδονο. Ἡ Λευκή δὲν κρύβει τὸ αἰσθημὰ της. Ἀφήνει νὰ τὸ ἀντιληφθῆ καὶ αὐτὸς ὁ μνηστὴρ της, τὸν ὁποῖο δὲν ἀγαπᾷ. Ἀντιθέτως ὁ Πλεμόν θέλει νὰ ξεχάσῃ τὴ Λευκή, θέλει ν' ἀποφύγῃ τὸν ἔρωτα αὐτὸν, γιὰτὶ εἶνε φτωχὸς καὶ φοβᾶται πὼς ἡ νέα θὰ τὸν περιφρονήσῃ. Στὸ μεταξύ αὐτὸ, ἐνῶ ἡ Λευκή γυρίζει μετὰ τὴ μητέρα της, τὸ μνηστὴρα της καὶ τὸ θεῖο του, τὸν γηραιὸ κ. Γκιδάλ καὶ τὴς φίλες της στὰς Κάννας μετὰ τὴ θαλαμηγὸ της, ὁ Πλεμόν ἀναχωρεῖ γιὰ τὴν Τουλὸν, ὅπου πρόκειται ν' ἀναλάβῃ τὴν διοίκησι ἐνὸς νέου τορπιλλοβόλου, τοῦ «29». Καὶ στὴν Τουλὸν ὁ Πλεμόν δὲν μπορεῖ νὰ ξεχάσῃ τὴν Λευκή. Σφαδάζει καὶ ὑποφέρει φρικτὰ μέσα στὴ φλόγα τῆς ἀγάπης. Λίγες ἡμέρες ἀργότερα ὁ ἐρωτευμένος ἀξιωματικὸς παίρνει ἀδεία καὶ φεύγει γιὰ τὴν ἐπαρχία, ὅπου θρίσκειται ἡ μητέρα του, ἡ ὁποία τὸν λατρεῖ. Ἡ κ. Πλεμόν ἀντιλαμβάνεται ἀμέσως ὅτι ὁ Φρειδερίκος εἶνε ἐρωτευμένος καὶ τρομάζει, γιὰτὶ πρὸ ἐτῶν, μιὰ τοιγὰνα τῆς εἶπε ὅτι τὸ μονάκριβο παιδί της θὰ θασανιστῆ σκληρὰ μόλις ἀγαπήσῃ. Γεμάτη ἀγωνία ἡ κ. Πλεμόν, ζητᾷ ἀπὸ τὸ Φρειδερίκο νὰ τῆς ἀνοίξῃ τὴν καρδιά του, ἀποκαλύπτοντάς του συγχρόνως τὴν προφητεία τῆς τοιγὰνας. Ὁ Φρειδερίκος δὲν τῆς κρύβει τὴν ἀλήθεια. Ὁμολογεῖ τὸν ἔρωτά του. Προσθετεῖ ὅμως ὅτι δὲν ἐλπίζει σὲ τίποτε γιὰτὶ εἶνε φτωχός. Ἡ μητέρα του συγκινεῖται καὶ προσπαθεῖ νὰ τὸν παρηγορήσῃ. Δὲν εἶνε καθόλου φτωχός. Ἐχει τὴ θέσι του, τὰ νεῖδα του, τὸ μέλλον του. Ὁ Θεὸς θὰ τὸν βοηθήσῃ... Μετὰ τρεῖς μῆνες ὁ Πλεμόν ἀποχαιρετᾷ τὴ μητέρα του, ξαναγυρίζει στὴν Τουλὸν κι' ἐπιχειρεῖ μετὰ τὸ τορπιλλοβόλο «29» ἕνα ἐπικίνδυνο δοκιμαστικὸ ταξίδι. Ξεκινεῖ μετὰ καλὸ καιρὸ κι' ἀξάφνα ξεσπάει μιὰ ὄγρια τρικυμία, πρωτοφανοῦς σφοδρότητος. Τὸ τορπιλλοβόλο κινδυνεύει νὰ θυθιστῆ ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ... Χάρης ὅμως στὸν κυβερνήτη του σώζεται καὶ εἰσπλέει στὸ λιμάνι τοῦ Ἀντίμπ. Στὸ Ἀντίμπ ὁ Πλεμόν γίνεται δεκτὸς μετὰ θαυμασμὸ γιὰ τὸ κατόρθωμά του. Τυχαίως δὲ ἐκεῖ, χωρὶς νὰ τὸ περιμένῃ, βλέπει ἔξαφνα τὴν κ. Ντελλιέρ μετὰ τὴν Λευκή καὶ τὸν κ. Γκιδάλ. Ἡ Λευκή ἀντικρύζει ἐπίσης μετὰ δυνατὸ χτυποκάρδι τὸν Φρειδερίκο. Ὁ κ. Γκιδάλ ζητᾷ ἀπὸ τὸν Πλεμόν νὰ τοὺς ἐπιτρέψῃ νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸ τορπιλλοβόλο. Ἡ ἐπίσκεψις γίνεται, οἱ δύο νέοι γνωρίζονται πλέον ἀρκετὰ καλὰ καὶ ἡ κ. Ντελλιέρ καλεῖ τὸν Φρειδερίκο νὰ τοὺς ἐπισκεφθῆ στὰς Κάννας. Ὁ Φρειδερίκος γυρίζει στὴν Τουλὸν περισσότερο ἐρωτευμένος. Μετὰ λίγες ἡμέρες ἡ κ. Ντελλιέρ δίνει μιὰ γιορτὴ πρὸς χάριν του στὴν ἑπαυλὶ της, στὰς Κάννας. Ὁ Φρειδερίκος παρασύρεται, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, καὶ πηγαίνει στὴν ἑορτὴ. Χορεύει μετὰ τὴν Λευκή, γοητεύεται, μεθᾷ, ἀφήνει νὰ φανῆ ὅλη του ἡ ἀγάπη γι' αὐτή. Τὴν ἄλλη μέρα ἡ Λευκή τὸν παρασύρει στὸν κήπο τῆς ἐπαύλειος, ἀποφασισμένη νὰ ἐξηγηθῆ μαζί του. Ἐκεῖ, ἀνάμεσα στὰ ἄνθη, ἀνοίγουν ὁ ἕνας στὸν ἄλλο τὴν καρδιά τους καὶ λίγες ἡμέρες ἀργότερα γίνονται οἱ ἀρραβῶνες τους. Ἡ Λευκή λατρεῖ τὸν Φρειδερίκο καὶ γι' αὐτὸ θέλει νὰ τὸν τραβήξῃ ἀπὸ τὴ θάλασσα. Μὰ ὁ Φρειδερίκος ἀρνεῖται νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ ναυτικὸ καὶ μιὰ σκιά ψυχρότητος πέφτει ἀπάνω στὸ γελαστὸ οὐρανὸ τοῦ ἔρωτός των. Συγχρόνως ὁ Φρειδερίκος φεύγει γιὰ νέα γυμνάσια στὸ Χερβούργο. Μόνη της τώρα ἡ Λευκή ἀποφασίζει νὰ διασκεδάσῃ κάπως γιὰ νὰ ξεσκάσῃ. Στὰς Κάννας θρίσκειται κι' ὁ Λεοπόλδω Γκιδάλ, ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει πάψει νὰ τὴν λαχταρᾷ.

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Ἡ μητέρα της δὲν τῆς ἔφερε καμμιά ἀντίρρηση.
— Ναι, παιδί μου, τῆς εἶπε. Πρέπει νὰ διασκεδάσῃς.
Ὅλον αὐτὸ τὸν καιρὸ ὁ Λεοπόλδω Γκιδάλ δὲν τὸ κούνησε ἀπὸ τὴς Κάννας.
Ὁ κοσμικὸς γλεντζές ἐλπίζε. Ἐλπίζε πὼς θὰ ξανακέρδιζε τὴν Λευκή.
Γιατὶ ὄχι;
Ἡ καρδιὲς τῶν κοριτσιῶν ἀλλάζουν τόσο εὐκόλα αἰσθηματὰ!
Μάντευε ἐξ ἄλλου τὴ στενοχώρια τῆς Λευκῆς καὶ ζητοῦσε νὰ ἐπωφεληθῆ τῆς περιστάσεως.
Κάθε τόσο πηγαίνοντας νὰ τὴν ἐπισκεφθῆ ὁ νεαρὸς δαν-

δῆς ἔφερνε μετὰ τρόπο καὶ τεχνὴ τὴν κουβέντα στὸ Φρειδερίκο.

— Γιατὶ ὤργει τόσο νὰ γυρίσῃ; ἔλεγε.

— Τὸν κρατοῦν στὸ Χερβούργο τὰ γυμνάσια τοῦ στόλου, τοῦ ἀποκρινόταν ἡ Λευκή, ἀναστενάζοντας.

— Τί κρίμα! ἔλεγε τότε ὁ πονηρὸς Γκιδάλ. Τί κρίμα! Ὁραῖο τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ναυτικοῦ, ἀλλὰ σκλαβώνει τὸν ἄνθρωπο, τοῦ ἀφαιρεῖ τὴν ἐλευθερία του.

Τὰ λόγια τοῦ παμπόνηρου Λεοπόλδου πέφτανε σὰν ἀναλυμένο μολύβι στὴν καρδιά τῆς Λευκῆς Ντελλιέρ καὶ τῆς τὴν ἔκαιγαν, τὴν ἔκαναν νὰ πονῆ.

— Ἄ! Ἄν ἦταν δυνατὸν νὰ γιαιτρευθῶ... νὰ παρηγορηθῶ!... ψιθύρισε μιὰ μέρα ἡ Λευκή μετὰ πόνου.

Ὁ Λεοπόλδω ἄκουσε τὸν στεναγμὸ της αὐτὸν καὶ καταχάρηκε. Εἶχε ἀρχίσει νὰ ἐλπίζῃ. Μάντευε καλὰ πλέον ὅτι ἡ Λευκή ὑπέφερε κι' ὅτι ἡ ἀγάπη της γιὰ τὸν Πλεμόν ἐκλονίζετο.

«Θὰ τὴν κερδίσω», ἐσκέπτετο ὁ Γκιδάλ.

Καὶ εἶχε βοηθὸ του στὴν προσπάθειά του αὐτὴ τὸν θεὸ του, ὁ ὁποῖος ἐπιθυμοῦσε πολὺ νὰ ἰδῆ τὴν δεσποινίδα Ντελλιέρ σύζυγο τοῦ Λεοπόλδου.

Τὴς ἡμέρες αὐτὲς ἡ Λευκή καὶ ἡ μητέρα της ἐκλήθησαν εἰς ἕνα μεγάλο γεῦμα, τὸ ὁποῖο ἐπρόκειτο νὰ δοθῆ στὴ Νίκαια ἀπὸ τὴς ἀδελφές δεσποινίδες Ντ' Ἀρράν, πλούσιες φίλες τῆς Λευκῆς.

Ἡ κ. Ντελλιέρ ἐδέχθηκε τὴν πρόσκλησι αὐτῆ. Καὶ τὴν ἐπομένη ἔφυγαν γιὰ τὴ Νίκαια. Τὴν ἡμέρα τοῦ γεύματος, τὴν ὥρα πού βασιλευε ὁ ἥλιος σκορπίζοντας στὴ θάλασσα τὸ χρυσάφι του, ἕνας ὑπηρετῆς ἔδωσε στὴ Λευκή ἕνα γράμμα πού μόλις εἶχε φτάσει.

Ἡ Λευκή ἐνσώωσε ἕνα σφίξιμο στὴν καρδιά της. Στὸ φάκελλο τῆς ἐπιστολῆς ὑπῆρχε ἡ σφραγὶς τοῦ Χερβούργου. Τῆς ἔγραφε ὁ Φρειδερίκος.

Τὰ μάγουλά της φλογίστηκαν.

Κύτταξε ἀντίκρου της, ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο, τὴ μεγάλη ἀντίζηλό της, τὴ θάλασσα κι' ἕνας στεναγμὸς φύσκωσε τὸ καρθενικὸ της στῆθος.

Πλησίασε κατόπιν τὸ γράμμα στὰ χεῖλη της καὶ τὸ φίλησε.

Παρ' ὅλη της τὴ λύπη, παρ' ὅλη της τὴν ἀπογοήτευσί, ἀγαποῦσε τὸν μνηστὴρα της.

Ἡ καρδιά της χτυποῦσε τρελλὰ γιὰ τὸν ὠραῖο κι' ὑπερήφανο ἀξιωματικὸ τοῦ ναυτικοῦ.

Ἄνοιξε κατόπιν τὸ γράμμα.

Δὲν εἶχε κάνει λάθος. Τῆς ἔγραφε ἐκεῖνος. Μετὰ θαθεῖα συγκίνησι ἀρχισε τότε νὰ διαβάσῃ:

«Δεσποινίς,

Συγχαρῆστε με πού σὰς ἀποκαλῶ ἔτσι. Δὲν ἔχω συνηθίσει ἀκόμα νὰ προφέρω διαφορετικὰ τ' ὄνομά σας. Κι' ὅμως ὁ Θεὸς μόνον ξέρει πόσο ἡ καρδιά μου χτυπᾷ ὅταν τὰ χεῖλη μου τρεμοπιθυρίζουν τὸ γλυκὸ σας ὄνομα, τὸ ἀγαπητὸ ὄνομά σας, πού εἶνε χαραγμένο στὸ νοῦ μου γιὰ πάντα.

Πόσο μακρὰ μου θρίσκεστε αὐτὴ τὴ στιγμὴ, Θεέ μου! Ὅταν συλλογίζωμαι τὰ 1.500 χιλιόμετρα πού μᾶς χωρίζουν, με καταλαμβάνει ἰλιγγος, νομίζω πὼς θρίσκομαι στὸ ἄλλο ἄκρον τῆς γῆς καὶ ὄνειροπολῶ τὰς Κάννας, τὴν ἑπαυλὶ σας, τὸν χλοερὸ καὶ θαθύσκιο κήπο της, μέσα στὸν ὁποῖο σὰς ἀνοίξα γιὰ πρώτη φορά τὴν καρδιά μου καὶ ἄφησα νὰ καταλάβετε τὸ μυστικὸ μου, μέσα στὸν ὁποῖο πρόφεραν τὰ χεῖλη μου τὴ μοιραία λέξι τῆς ἀγάπης.

Ἐρχονται στιγμὲς πού νομίζω πὼς ὄνειρεύομαι. Νομίζω πὼς τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτὰ δὲν συνέθη, πὼς εἶμαι θῦμα κάποιου ὄνειρου, κάποιος ἀταπάτης. Καὶ τρέμω, τρέμω, μήπως ξυπνήσω σὲ μιὰ πραγματικότητι σκληρὴ κι' ἀπαισία.

Μὰ γρήγορα συνέρχομαι ἀπ' τοὺς φόβους μου αὐτούς. Ὅχι, ὄχι, δὲν ὄνειρεύομαι. Ἐτσι δὲν εἶνε, δεσποινίς Λευκή; Τὸ γοητευτικὸ μου ὄνειρο εἶνε αὐτὴ ἡ πραγματικότης. Καὶ τὸ γράμμα πού σὰς γράφω αὐτὴ τὴ στιγμὴ, θὰ πετάξῃ σὲ λίγο καὶ θάρθῃ στὰ δόλοευκα χεράκια σας. Θὰ ἤθελα νὰ εἶχα τὴν τύχη του. Θὰ ἤθελα νὰ πετάξω μαζί του κοντὰ σας.

καί νά σᾶς ψιθυρίσω δυό μόνον λέξεις: «Λευκή μου!...» 'Αλλά δέν τολμῶ.

Ποῦ θρίσκεσθε αὐτὴ τὴ στιγμή; Μὲ τί ἀπασχολεῖσθε; Δέν τὸ γνωρίζω καί ὁμως δέν σᾶς χάνω στιγμή ἀπὸ τὸ βλέμμα μου. Ναι, δεσποινίς Λευκή, ὁ νοῦς μου, ἡ ψυχὴ μου, πετᾶ διαρκῶς κοντά σας. Σᾶς βλέπω, σᾶς παρακολουθῶ. Τὸ πνεῦμα μου φτερουγίζει πλάι σας. Τί σημασία ἔχει ἂν σεῖς θρίσκεσθε στίς Κάννες κι' ἐγὼ στὸ Χερσοῦργο;

Πάντως ὁ ὠκεανὸς τὸν ὁποῖο ἔχω μπροστά μου δέν μπορεῖ νά συγκριθῆ μετὰ τὴν Μεσόγειο τὴν ὁποία ἀντικρύζετε σεῖς τὴ στιγμή αὐτή. 'Εδῶ ἡ θάλασσα εἶνε κατασφιασμένη καί δέν λάμπει καί δέν γελά ὁ οὐρανός.

Τὰ γυμνάσια ἐξακολουθοῦν. Δέν κυβερνῶ πλέον τὸ τορπιλλοθόλον «29», ἀλλὰ ἕνα ἄλλο...»

'Η ἐπιστολὴ ἦταν ἐκτενεστάτη.

'Ο Πλεμὸν τὴν εἶχε συνεχίσει φαίνεται καί τὴν ἐπομένην καί περιέγραφε στὴ Λευκὴ τὰ τῶν γυμνασίων τορπιλλίσεως ἐχθρικοῦ πλοίου.

Μόλις τελείωσε τὴν ἀνάγνωσι ἡ Λευκὴ ἀναστέναξε καί ψιθύρισε:

— 'Αλήθεια, πόσο μακριά μου θρίσκεται!

Τὰ μάτια τῆς θούρκωσαν.

Κύτταξε πρὸς τὴ θάλασσα κι' ὁ πόνος τῆς μεγάλωσε. Γιατί νά μὴ μπορῆ νά μιλήσῃ μετὰ τὸ ἀτελείωτο γαλανὸ πέλαγος; Πόσα θὰ εἶχε νά τοῦ πῆ; Θὰ τοῦ παρεπονείτο πικρά, πολὺ πικρά, γιατί τῆς ἔκλεβε τὸν ἀγαπημένο τῆς.

'Απὸ τίς σκέψεις τῆς αὐτὲς ἐβγαλε τὴ Λευκὴ τὸ κουδούνι τοῦ γεύματος.

'Επρεπε νά κατέβῃ στὴν τραπεζαρία. Σφόγγισε τὰ δάκρυά τῆς, ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸν καθρέφτη καί κατέβηκε.

Τὸ γεῦμα κράτησε ὡς τὰ μεσάνυχτα. Πολλοί, μὰ καί διαλεχτοὶ καλεσμένοι καί εὐθυμία ἀδιάκοπη.

'Υστερα ἀπὸ λίγες ἡμέρες ἡ Λευκὴ ἔλαβε καί νέο γράμμα τοῦ Φρειδερίκου. 'Ο μνηστὴρ τῆς τῆς ἔγραφε πὼς θὰ ἀπουσίαζε ἕναν ἀκόμη μῆνα. Τὸν εἶχαν καλέσει στὸ Παρίσι γιὰ νά ἐκθέσῃ στὸ ναυτικὸ 'Επιτελεῖο τὰ ἀποτελέσματα τῶν γυμνασίων.

'Η εἶδησις αὐτὴ λύπησε τὴ Λευκὴ ἀφαντάστως. 'Αλλά οἱ Γκιδάλ, ποῦ δέν ἄφηναν εὐκαιρία νά τοὺς φύγῃ, ἔσπευσαν νά τὴν καθησυχάσουν μετὰ τὸν δικὸν τους τρόπο.

— Δέν πρέπει νά σᾶς στενοχωρῆ αὐτὸ, δεσποινίς, τῆς εἶπαν. Τὸ ὅτι καλοῦν τὸ μνηστὴρα σας στὸ Παρίσι, εἶνε ἀπόδειξις τῆς ἐκτιμῆσεως ποῦ τοῦ ἔχουν.

Μὰ τὰ λόγια τῶν Γκιδάλ δέν παρηγοροῦσαν καθόλου τὴ

Λευκὴ. 'Η νέο ὑπέφερε. 'Επλητε θανάσιμως. Καί γιὰ ὅλ' αὐτὰ ἔφταιγε — κατὰ τὴ γνώμη τῆς — τὸ ἐπάγγελμα τοῦ Φρειδερίκου. Γιατί νά μὴ δεχτῆ ὁ μνηστὴρ τῆς νά παραιτηθῆ ἀπὸ τὸ ναυτικὸ ὅταν τοῦ τὸ ἐπρότεινε; Θὰ ἦσαν τόσο εὐτυχισμένοι τώρα!

Στὸ μεταξύ αὐτὸ ὁ Πλεμὸν εἶχε φτάσει στὸ Παρίσι, εἶχε ὑποβάλλει τὴν ἐκθέσιν του σχετικά μετὰ τὰ γυμνάσια καί περνοῦσε κι' αὐτὸς τὸν καιρὸν τοῦ πλήττοντας θανάσιμως.

Τοῦ εἶχαν δώσει προσωρινῶς ἕνα μικρὸ γραφεῖο στὸ ὑπουργεῖο τῶν Ναυτικῶν καί σ' αὐτὸ περνοῦσε τίς πε-

ρισσότερες ὥρες του, ὧρες ἀφορήτου ἀνίας.

'Εξαφνα συνέβη κάτι ποῦ ἀνησύχησε πολὺ τὸν Φρειδερίκο: 'Ελαβε ἀπὸ τὴ μητέρα του ἕνα γράμμα, μετὰ τὸ ὁποῖο τὸν εἰδοποίησε ὅτι ἐπῆγαινε στὸ Παρίσι νά τὸν συναντήσῃ.

'Ο Φρειδερίκος κατελήφθη ἀπὸ ἀγωνία. Γιατί αὐτὸ τὸ ταξίδι τῆς μητέρας του; Τί ζητοῦσε στὸ Παρίσι ἡ κ. Πλεμὸν, τὴν ὁποία εἶχε ἀφήσει στὴν Τουλών γιὰ νά τὸν ἀντιπροσωπεύῃ, ἐπισκεπτομένη κάθε τόσο τὴν μνηστὴ του καί τὴ μητέρα τῆς;

Κάτι τὸ ἔκτακτο, κάτι τὸ ἀσυνήθιστο, θὰ εἶχε συμβῆ ἀσφαλῶς.

'Αλλά τί ἀκριβῶς;

'Ο Φρειδερίκος δέν μπορούσε νά μαντέψῃ τίποτε καί ἡ ἀγωνία του μεγάλωνε.

Δέν ἐβλεπε τὴν ὥρα πλέον νά φτάσῃ ἡ μητέρα του. Διψοῦσε νά μάθῃ νέα.

'Όταν ἡ κ. Πλεμὸν ἔφτασε τέλος στὸ Παρίσι καί συναντήθηκε μετὰ τὸ παιδί τῆς, ἡ ἀγωνία τοῦ Φρειδερίκου ἔγινε πιὸ τρομερὴ, τὸν ἔπνιγε.

'Η μητέρα του φαινόταν μελαγχολικὴ, ἀπογοητευμένη

'Αλλά γιατί... γιατί;

'Ο Φρειδερίκος δέν μπόρεσε νά κρατηθῆ περισσότερο.

— Μαμα, τῆς εἶπε, γιατί ἔφυγες ἀπὸ τὴν Τουλών;

Σκοπίμως ὁ Φρειδερίκος ἀποκάλεσε «μαμά» τὴ μητέρα του. 'Ἦξερε ὅτι ἡ λέξις αὐτὴ τὴν συγκινοῦσε ἐξαιρετικά. 'Ετσι δέν θὰ μπορούσε νά τοῦ κρύψῃ τίποτε. Θὰ τοῦ ἔλενε τὴν ἀλήθεια.

Μὰ ἡ κ. Πλεμὸν ἐδίσταζε ἀκόμα.

— 'Επεθύμησα νά σὲ δῶ, παιδί μου, εἶπε στὸν Φρειδερίκο.

— Μὰ ἐπρόκειτο νὰρθῶ ἐγὼ ἐκεῖ, μητέρα.

'Η κ. Πλεμὸν δέν ἀπάντησε. Φαινόταν στενοχωρημένη.

'Ο Φρειδερίκος τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὰ χέρια καί τῆς εἶπε, καρφώνοντας τὸ βλέμμα του στὰ μάτια τῆς:

— Κάτι μοῦ κρύβεις, μητέρα.

— 'Όχι, Φρειδερίκε.

— Ναι, μητέρα, κάτι μοῦ κρύβεις. Πρέπει ὥστόσο νά μάθω τί συμβαίνει. Μὴ διστάξεις περισσότερο, σὲ παρακαλῶ. Πές μου τί τρέχει; 'Η Λευκὴ ἴσως;...

'Η θέσις τῆς κ. Πλεμὸν ἦταν δύσκολη. Τί μπορούσε νά πῆ στὸ Φρειδερίκο γιὰ τὴν Λευκὴ; Δέν εἶχε ὑπ' ὄψιν τῆς κανένα γεγονὸς τὸ ὁποῖο νά θίγῃ τὴ νέα. Μόνον εἰκασίας καί τίποτε περισσότερο.

— Λοιπὸν, μητέρα; ρώτησε ξανά ὁ Φρειδερίκος. Γιατί δέν μοῦ μιλᾶς; Τί συμβαίνει μετὰ τὴν Λευκὴ;

'Η κ. Πλεμὸν χαμογέλασε.

— Δέν συμβαίνει ἀπολύτως τίποτε, τοῦ εἶπε ἀποφασιστικά. 'Η μνηστὴ σου ἐξακολουθεῖ νά εἶνε ὡραία σὰν ἀγγελος καί δρασερὴ σὰν λουλούδι.

'Ο Φρειδερίκος δέν πίστεψε στὰ λόγια τῆς μητέρας του. Τὸ χαμόγελό τῆς δέν τὸν ξεγέλασε. Δέν φανέρωσε ὡστόσο τίς ὑποψίες του. Προσποιήθηκε τὸν εὐχαριστημένο κι' ἐγύρισε ἀλλοῦ τὴν κουβέντα.

— Θὰ γυρίσῃ στὴν Τουλών; ρώτησε τὴ μητέρα του.

«...Τὸ πνεῦμα μου φτερουγίζει πλάι σας»

— "Όχι, παιδί μου, αποκρίθηκε ή κ. Πλεμόν. Βαρέθηκα πειά τή ζωή τών ξενοδοχείων. Θα γυρίσω στο σπίτι μας, στη Βρετάνη. Το ένοστάλησα τόσο!

— Θα μείνης βέβαια αρκετές ημέρες μαζί μου, μητέρα;
— Καί βέβαια, Φρειδερίκε. Αύτη είνε καί ή δική μου επιθυμία.

Ο Πλεμόν νοίκιασε στή μητέρα του ένα δωμάτιο στο πλαγινό ξενοδοχείο.

Κάθε θράδυ πού τελείωνε τήν εργασία του, τήν έπαιρνε καί περπατούσαν μαζί στον κήπο του ξενοδοχείου. Ζούσαν ήσυχα κι' ευτυχισμένα.

Κι' εξαφνα συνέβη τó μεγάλο κακό.

Ο Φρειδερίκος Πλεμόν αρρώστησε. Δυνατός πυρετός τόν έκαιγε.

Η μητέρα του ανησύχησε. Έκάλεσε άμέσως ένα γιατρό, ο οποίος, άφου εξέητασε τόν άρρωστο, εδήλωσε ότι έχει προσβληθή από κακοήθη τυφοειδή πυρετό.

Η κ. Πλεμόν ήταν άπαρηγόρητη.

Μά ο Φρειδερίκος, παρ' όλο τόν πυρετό πού τόν έκαιγε, διατηρούσε τήν ψυχραιμία του.

— Μην ανησυχής είπε στή μητέρα του. Δέν είνε τίποτε. Πρό πάντων μη γράψης τίποτε σχετικώς στας Κάννας. Δάι θέλω νά μάθουν τó παραμικρό.

Αναστέναξε θλιβερά καί πρόσθεσε:

— Πρός τί νά τούς ανησυχήσουμε;

Είκοσι ημέρες παράδερνε ο Φρειδερίκος μέσα στον πυρετό. Είκοσι ημέρες άγωνίας καί παραληρημάτων. Κατόπιν άρχισε σιγά-σιγά νά παίρνη τó καλύτερο. Ο πυρετός έπεσε. Ο άρρωστος είχε αντίληψη του τί συνέβαινε γύρω του.

Κοντά του, στο κρεβάτι του, άγρυπνούσε όλον αυτό τόν καιρό ή μητέρα του.

Η μεγάλη της άφοσίωσις, ή άπεριγραπτή τρυφερότης της, συγκινούσαν βαθειά τó Φρειδερίκο.

Ήσαν μόνοι στή θλιβερή κα κρίσιμη αύτη περίστασι της ζωής του. Κανένας άλλος δέν παραστάθηκε στήν άρρώστεια του, Καί όμως ήταν άρραβωνιασμένος.

Αλλά ή Λευκή διασκέδαζε άσφαλώς στας Κάννας. Ούτε ύποψιαζόταν τó μαρτύριο του μνηστήρος της.

Υστερα από λίγες άκόμα ημέρες ο Φρειδερίκος σηκώθηκε άπ' τó κρεβάτι κι' έκαμε μερικους γύρους μέσα στο δωμάτιο. Ήταν πολύ, έξαντλημένος. Βηματίζε κλονιζόμενος, άκουμπώντας στον ώμο της μητέρας του.

Κάθησε κατόπιν σε μιá αναπαυτική πολυθρόνα καί ρώτησε τή μητέρα του:

— Ήρθε καμμιá έπιστολή τις ημέρες αυτές της άρραβωνιαστικιάς μου;

— Ναι, άπάντησε ή κ. Πλεμόν. Ήρθε μιá έπιστολή. Δέν σου τήν έδειξα ώστόσο για νά μη σε ζαλίσω στήν κατάστασι πού βρισκόσουν.

— Μπορώ νά τήν δω;

— Ναι, παιδί μου.

Διστακτική κάπως ή κ. Πλεμόν, σηκώθηκε, άνοιξε ένα συρτάρι, πήρε τήν έπιστολή καί τήν έδωσε στο Φρειδερίκο.

Ο χαρακτήρας της έπιστολής ήταν άνδρικός.

Ο Φρειδερίκος κατσούφιασε.

Τί έσήμαινε πάλιν αυτό;

Διάβασε γρήγορα-γρήγορα τήν έπιστολή, ή όποία ήταν άλλωστε σύντομη. Άπευθυνόταν προς τή μητέρα του καί περιείχε τά εξής:

«Κυρία,

Η κυρία καί ήδεσποινίς Ντελλιέρ, επειδή στερούνται ειδήσεων περι του κ. Φρειδερίκου Πλεμόν, μ' έπεφόρτισαν νά σας παρακαλέσω όπως τούς στείλετε σχετικώς όλίγες γραμμές. Η κ. Ντελλιέρ καί ή δίσ Λευκή βρ-

σκονται τή στιγμή αύτη στήν Νίκαια καί γι' αυτό δέν μπορούν νά σας γράψουν ή ίδιες.

ΛΕΟΠΟΛΔΟΣ ΓΚΙΔΑΛ

Ο Φρειδερίκος έμεινε άναυδος.

Τό γράμμα του ξέφυγε από τά χέρια του.

Τί έσήμαινε αυτό;

Γιατί έγραφε στή μητέρα του ο Γκιδάλ; Δέν είχε καμμιή Λευκή ή καί ή μητέρα της άκόμα νά γράψουν λίγες λέξεις; Ήταν τόσο λίγο ευγενικό αυτό έκ μέρους των...

Η κ. Πλεμόν κατάλαβε τόν πόνο του παιδιού της καί προσπάθησε νά τόν παρηγορήσει, δικαιολογώντας τή Λευκή. Μά ένώ ή γηραιά κυρία μιλούσε, πρόσεξε άξαφνα πώς ο Φρειδερίκος δέν τήν άκουγε.

— Παιδί μου! φώναξε.

Καμμιά άπάντησις.

Ο Φρειδερίκος είχε λιποθυμήσει.

* * *

Στό μεταξύ αυτό ή Λευκή Ντελλιέρ ζούσε ξέγνοιαστα, πότε στας Κάννας, πότε στή Νίκαια. Ο άποχώρισμός του μνηστήρος της τήν είχε λυπήσει στήν άρχή. Μά σιγά - σιγά συνήθισε. Σκεφτόταν ότι έτσι τά πράγματα έρχόντουσαν καλύτερα. Γλεντούσε έτσι με τήν έλευθερία της προκειμένου σε λίγο νά παντρευτή.

Η άπουσία καί ή σιωπή του Φρειδερίκου είχαν παραξενέψει ώστόσο τήν κ. Ντελλιέρ.

— Βρίσκω τόν Φρειδερίκο πολύ άδιάφορο μνηστήρα, είπε μιá μέρα στήν κόρη της.

Μά ή Λευκή δέν έδειχνε καμμιά στενοχώρια. Είχε άπόλυτη έμπιστοσύνη στήν όμορφιά της τή γοητευτική. Έλπιζε έξ άλλου ότι δέν θ' άργούσε νά γυρίσει ο Φρειδερίκος. Ούτε ύποπτεύοταν ότι μπορούσε νά είνε άρρωστος ο μνηστήρ της. Άρρωσταίνουν ποτέ οί ναυτικοί; Φονεύονται μόνον στις ναυμαχίες!...

Αυτές τις σκέψεις έκανε ή όραία κόρη καί ήσυχάζε τις ανησυχίες της.

Μά ή μέρες περνούσαν καί ούτε ο Φρειδερίκος έφαινετο, ούτε καί έπιστολή του ήρχετο.

Η Λευκή άρχισε τώρα ν' ανησυχή σοβαρώς. Γι' έσήμαινε αυτό; Γιατί σιωπούσε έτσι έπίμονα ο μνηστήρ της;

Ο Γκιδάλ, ο όποιος παρακολουθούσε τή Λευκή καί παραμόνευε όλα της τά φερσίματα, βλέποντάς τήν τόσο ανησυχία, δέν έχασε τήν ευκαιρία:

— Θα γράψω έκ μέρους σας στήν μητέρα του μνηστήρος σας, της είπε.

Η Λευκή δέν έφερε αντίρρησι. Δέν σκέφτηκε πάνω στήν ταραχή της ότι αυτό ήταν παράτυπο.

Έτσι έγραψε καί έστάλη ή έπιστολή του Λεοπόλδου Γκιδάλ, πού τόσο άκριβά στοίχισε στον Φρειδερίκο Πλεμόν.

Αλλά καί μετά τήν έπιστολή αύτη δέν έλήφθη καμμιá άπάντησις έκ μέρους του Πλεμόν ή της μητέρας του.

Η Λευκή άρχισε πλέον νά έκνευρίζεται.

Κι' όταν ο πονηρός Γκιδάλ της πρότεινε νά ξαναγράψει στήν κ. Πλεμόν, του άπάντησε άπότομα:

— "Όχι, όχι. Δέν θέλω νά ύποθέση ότι τρέχω κατόπιν του. Αν ο κ. Πλεμόν δέν με θέλη πλέον, άς τó όμολογήσει έλεύθερα. Έπρεπε νά μου τó πη ή μητέρα του. Όταν με χαιρέτησε για νά φύγη για τó Παρίσι μου φάνηκε πολύ ώχρη..."

Περί τó τέλος της έβδομάδος αύτης ο Γκιδάλ έλαβε ξαφνικά μιá έπιστολή από τήν κ. Πλεμόν, τήν όποιαν έτρεξε νά φέρη στή Λευκή.

Ίδου τί περιείχε ή έπιστολή αύτή.

(Ακολουθεί)

Όταν με χαιρέτησε μου φάνηκε πολύ ψυχρή